

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/23/2018
Identifikačné číslo spisu: 9015010080
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9015010080.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a z členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: GFT Slovakia s.r.o., so sídlom Legnava 77, IČO: 36 475 947, zastúpený: JUDr. Viktorom Novýsedlákom, so sídlom L. Svobodu 2674/1, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S02127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/6/2016-210 zo dňa 28. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/6/2016-210 zo dňa 28. februára 2018 zamietla.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1S/6/2016-210 zo dňa 28. februára 2018 zamietol návrh žalobcu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie a návrh na prerušenie konania. Krajský súd taktiež zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. S02127-OP-2015 zo dňa 24.09.2015, ktorým bol zamietnutý rozklad a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Štátnej kúpeľnej komisie (ďalej aj ako „ŠKK“) č. p.: 00980/2012-72/2015/ŠKK zo dňa 26.01.2015, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu zo dňa 12.01.2012 o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje tak ako bolo v žiadosti špecifikované, vzhľadom na zákaz prepravy vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že bolo povinnosťou súdu posudzovať zákonnosť a

vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí len v kontexte námietok, či došlo k porušeniu povinnosti vydať prvostupňové rozhodnutie v 30-dňovej zákonnej lehote v zmysle § 49 ods. 2 Správneho poriadku, ak áno, či takéto porušenie povinnosti mohlo privodiť fikciu vydania povolenia podľa čl. 13 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu; či vydaním nesúhlasného rozhodnutia pri nezachovaní 30-dňovej lehoty došlo k porušeniu princípu legality a princípu legitímnych očakávaní; či vo veci konajúce orgány pochybili aj v tom, že vec nesprávne právne posúdili s poukazom na nemožnosť vydania rozhodnutia pre inhibíciu obsiahnutú v čl. 4 ods. 2 Ústavy SR v znení platnom a účinnom od 01.12.2014 a porušili aj zákaz retroaktivity. Napokon posúdiť, či obstoje námietka žaloby, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože nereflektovalo na všetky skutočnosti uvedené v rozklade (ako príklad žalobca uvádza zdôvodnenie vývozu minerálnej vody ako tovaru a nie služby, prednosť uplatnenia práva Európskej únie pred zákonmi SR). Na všetky ďalšie námietky žalobcu postupne uplatňované v replikách žalobcu na vyjadrenie žalovaného k žalobe doručené súdu dňa 26.02.2016, resp. bližšie zdôvodňovanie v žalobe uplatnených námietok o ďalšie argumentácie po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty (§ 250b O.s.p. a § 62 S.s.p.), súd s poukazom na striktnú aplikáciu koncentračnej zásady neprihliadal a ani prihliadať nemohol.

3. Podľa názoru krajského súdu z dikcie ustanovenia článku 4 ods. 2 Ústavy SR jednoznačne vyplýva, že zákaz sa vzťahuje na vodu odobratú z vodných zdrojov nachádzajúcich sa na území SR, cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím, s výnimkou vody určenej na osobnú spotrebu, pitnú vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území SR, a to bez zreteľa na vlastnícke pomery. Prenesené na daný preskúmaný prípad jedná sa o vodu odobratú v kat. úz. S. (SR) a spôsob prepravy potrubím popod rieku Poprad. Na vec aplikovaný článok 4 ods. 2 Ústavy SR bol do tejto zakomponovaný ústavným zákonom č. 360/2014 Z. z. účinným dňom 01.12.2014 a tento neobsahuje prechodné ustanovenia, ktoré by riešili postup v konaniach začatých pred 01.12.2014. Preto bolo povinnosťou ŠKK postupovať v čase rozhodovania podľa právneho predpisu v uvedenom čase účinného. Potom vecne správne a ústavne konformne interpretovala ŠKK, a nie retroaktívne, ale v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR postupovala komisia, pokiaľ predmetnú žiadosť posudzovala v kontexte požiadaviek obsiahnutých v čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Z uvedeného článku Ústavy SR podľa krajského súdu tiež vyplýva, že sa jedná o prepravu vody odobratej z vodných útvarov a nijako nerieši ani ich prípadnú úpravu (ani vlastnícke pomery). Preto tvrdenie žalobcu, že sa už nejedná v danom prípade o vodu ako surovinu, ale vzhľadom na jej úpravu na území SR filtráciou mechanických nečistôt a odbúraním mangánu a železa a takto upravená voda sa prepraví potrubím popod rieku Poprad do plničky v Poľskej republike, a teda sa už jedná o vodu ako tovar v zmysle čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní EÚ, pričom v rámci Európskej únie je zaručený voľný pohyb tovaru, je bez právnej relevancie. Za podstatné a primárne vo veci je už spomínané odobratie vody z vodných útvarov na území SR (tu S.) a jej preprava potrubím cez hranice územia do plničky do spotrebiteľského obalu v kat. úz. obce J. v Poľskej republike. Takýto postup prepravy článok 4 ods. 2 Ústavy SR s účinnosťou od 01.12.2014 neumožňuje a zakazuje.

4. Krajský súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že decízna právomoc ŠKK tak ako je upravená v zákone č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o minerálnych vodách“), podľa ktorého sa v konaní o vydanie povolenia na využívanie prírodných minerálnych zdrojov postupuje, nezabezpečuje ani právnu nárokovateľnosť na vydanie pozitívneho rozhodnutia i keby žiadosť žiadateľa spĺňala všetky náležitosti obsahu a príloh žiadosti podľa § 11 tohto zákona. Ustanovenie § 12 ods. 7 zákona o minerálnych vodách dáva ŠKK právomoc žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj, ak je to vo verejnom záujme, i zamietnuť. Preto nemohlo dôjsť ani k právne istému očakávaniu žalobcu, že jeho žiadosti, a to i napriek ním poukázanej „intervencii“ Ministerstva životného prostredia SR listom z júna 2012, bude vyhovené. A potom nemohlo dôjsť, a to aj napriek „diskrečnej váhavosti“ ŠKK v období od 11.07.2014, kedy žalobcu dokončil žiadosť celkom, do 26.01.2015, kedy prvostupňový orgán rozhodnutie vydal, k narušeniu princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní.

5. K námietke žalobcu o nezachovaní lehoty 30 dní na vydanie prvostupňového rozhodnutia krajský súd konštatoval, že za účelom realizácie zásady rýchlosti konania Správny poriadok v ust. § 49 určuje

záväzné lehoty pre vydanie rozhodnutia, v ktorých je orgán verejnej správy povinný rozhodnutie vydať, a síce, i keď sa jedná o lehoty zákonné, ale ide o poriadkové procesné lehoty, ktorých nedodržanie bez objektívnych príčin sa kvalifikuje ako nečinnosť. Uvedená skutočnosť sama o sebe nemôže založiť a ani nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia vydaného po jej uplynutí. Krajský súd nesúhlasil s námietkou, že ŠKK nerozhodla v zákonnej 30-dňovej lehote, pretože ust. § 49 ods. 2 pozná aj lehotu 60 dní, avšak musí súd súhlasiť s námietkou, že túto a ďalšiu povinnosť si konajúci prvostupňový orgán nesplnil, pretože obsahom administratívneho spisu nie je preukázané, že by o predĺžení lehoty na vydanie rozhodnutia žalovaného požiadal, prípadne, že by o predĺžení zákonnej lehoty žalobcu upovedomil. Ak tak nekonal, obdobie od uplynutia najneskôr lehoty 60 dní od dokompletizovania žiadosti žalobcu, t. j. po 11.07.2014, by bolo možné kvalifikovať ako nečinnosť, ochrany proti ktorej sa žalobca napokon i domáhal žalobou podanou na NS SR dňa 16.10.2014, ktorú neskôr z dôvodu, že ŠKK rozhodnutie po jej podaní vydala, zozbala dňa 16.03.2015 späť (uznesenie vo veci sp. zn. 5Nč 3/2014 zo dňa 26.03.2015).

6. Podľa názoru krajského súdu nemožno súhlasiť v ďalšom ani s tvrdením žaloby, že nevydaním rozhodnutia v lehote 30 dní (pozn. súdu: zákonom prípustná lehota i 60 dní) alebo predĺženej, má sa z aplikácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu podľa čl. 13 bod 4 považovať, že povolenie vydané bolo. Naopak, súd v ďalšom celkom súhlasí a stotožňuje sa i s argumentáciou žalovaného podrobne uvedenou i v jeho dopĺňujúcom vyjadrení k žalobe doručenom súdu na pojednávaní dňa 21.09.2017 (bod 1 - 10 stanoviska), na ktoré súd z procesných dôvodov len odkazuje.

7. Krajský súd ďalej poukázal na to, že Ústava SR v znení čl. 4 ods. 2 nie je ani v rozpore s právom Európskej únie, pretože ako správne poukázal žalovaný, Smernica č. 2009/54/ES o využívaní a uvádzaní na trh prírodných minerálnych vôd, prikazuje členským štátom vo vzťahu k minerálnym vodám prijať opatrenia majúce rovnaký účinok ako ústava. Práve prijatím čl. 4 ods. 2 Ústavy SR došlo k naplneniu tohto opatrenia zo strany SR, z ktorého jednoznačne vyplýva zákaz vývozu odobratej vody z vodných útvarov na územie SR cez štátnu hranicu formou prepravy dopravnými prostriedkami alebo potrubím vo všeobecnosti neriešiac ani vlastnícke práva. Jediným povoleným spôsobom prepravy cez hranicu SR je voda zabalená do spotrebiteľského balenia, čo sa nejedná o prípad žiadosti žalobcu i keď vlastníka, u ktorého sa malo jednáť o vývoz vody, práve jedného zo spôsobu prepravy zakázaného - potrubím popod rieku do miesta J. v Poľskej republike, kde voda by bola už v zriadenej plničke balená do spotrebiteľských obalov a určená spotrebiteľovi. Vzhľadom na povolenie k takémuto využívaniu vody odobratej z vodných útvarov na území SR v ústave zakázanému, a to i poprípadej úprave vody (filtrácia a odbúranie mangánu a železa), je daná námietka žalobcu bez právnej relevancie.

8. V rámci procesných námietok uplatnil žalobca i námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného. Tvrdí, že žalovaný svoje dôvody potvrdzujúceho rozhodnutia nedostatočne zdôvodnil a s niektorými námietkami rozkladu sa vôbec nevysporiadal. Tak tomu bolo napr. vo vzťahu k námietke prednosti práva EÚ pred zákonmi SR, či námietka, že v danom prípade sa nejedná o vývoz minerálnej vody ako suroviny, ale vývoz tovaru, či porušenie princípu legitímnych očakávaní. S uvedenými námietkami sa krajský súd v zásade stotožnil a súhlasil so žalobou, že uvedenými dvoma námietkami sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí o rozklade súladne s požiadavkami preskúmateľnosti ako tieto vyplývajú z ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, dostatočne nevysporiadal. Úlohou správneho súdu ale nie je zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na len formálne opätovné vydanie rozhodnutia, ktorým bude vada nepreskúmateľnosti odstránená, pokiaľ neprinesie účastníkovi konania vecný úspech v merite veci. V danom prípade by prípadné nové rozhodnutie žalovaného nemohlo privodiť zmenu právneho posúdenia veci, pretože aplikácia ústavného rozmeru v podobe čl. 4 ods. 2 je pre vec nesporné daná a nespochybniteľná (bližšie pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Sž/98-102/2002 zo dňa 17.12.2002).

9. Vzhľadom na uvedené súd žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) v spojení s § 491 ods. 1 S.s.p. zamietol.

10. V danom prípade sa žalobca domáhal pre prípad, že sám nedospeje k záveru, že je možné priamo aplikovať čl. 35 Zmluvy o fungovaní EÚ pri rozhodovaní vo veci a rozhodnúť, že pre tento prípad je čl.

4 ods. 2 Ústavy SR neaplikovateľný, aby konajúci súd inicioval začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ s otázkou, či článok 4 ods. 2 Ústavy SR neporušuje primárne právo EÚ (čl. 35 ZFEÚ) a v tejto súvislosti aby zväzil i prerušenie súdneho konania pred vnútroštátnym správnym súdom podľa § 100 ods. 1 písm. c) S.s.p. Vzhľadom na záver súdu, že tento sa plne stotožnil s názorom a argumentáciou ohľadne aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na daný prípad a rozhodnutie o žiadosti žalobcu o vydanie povolenia využívať vody z 12.01.2012, tomuto návrhu ako nedôvodnému súd nevyhovel a potom ani konanie podľa § 100 ods. 1 písm. c) S.s.p. neprerušil a uvedené obidva návrhy zamietol postupom podľa § 25 S.s.p. v spojení s ust. § 162 ods. 3 C.s.p. spolu s rozhodnutím vo veci samej.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

11. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť doplnenú taktiež v zákonnej lehote v ktorej uviedol, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd nesprávne právne posúdil, resp. sa s touto námietkou nevysporiadal vôbec, že v uvedenom prípade nejde o vodný útvar nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky ale o spoločný vodný útvar. Túto skutočnosť podľa sťažovateľa potvrdzuje aj list Ministerstva životného prostredia zo dňa 26.07.2012, ktorý v konečnom dôsledku rieši otázku absencie potreby uzavretia medzivládnej dohody o využívaní tohto vodného zdroja. V tomto liste je uvedené: „Nakoľko predmetný vodný útvar je spoločný, je klasifikovaný ako otvorená hydrogeologická štruktúra, ktorá sa infiltračno-akumulačnou a výverovou oblasťou nachádza na severnej časti Ľubovnianskej vrchoviny a bližšie podmienky nie sú upravené ani v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Poľskej republiky o vodnom hospodárstve na hraničných vodách“.

13. Podľa názoru sťažovateľa ak krajský súd uznal, že námietka prednosti práva EÚ pred zákonmi SR je dôvodná, nemôže potom dôjsť k záveru, že takáto námietka by po zrušení nepriniesla iné rozhodnutie správneho orgánu vo veci. Pokiaľ má čl. 34, 35 a 36 Zmluvy o fungovaní EÚ prednosť pred čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, nie je možné na daný prípad tento ústavný článok aplikovať a v takom prípade je zřejmé, že správny orgán po zrušení pôvodného rozhodnutia musí v ďalšom konaní vydať sťažovateľovi povolenie na využívanie podzemných vodných zdrojov v Obci S..

14. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa v odôvodnení napadnutého rozsudku nie celkom jednoznačne uvádza akú lehotu mal správny orgán pri vydaní rozhodnutia dodržať. Pokiaľ by správny orgán konal v zmysle 30 dňovej lehoty uvedenej v Správnom poriadku, vydal by rozhodnutie v čase, keď čl. 4 ods. 2 Ústavy SR nebol platný ani účinný, teda jeho žiadosť by nemohla byť zamietnutá z dôvodu rozporu s Ústavou SR.

15. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu, podľa ktorého vzhľadom na povolenie k využívaniu vody odobratej z vodných útvarov na území SR v Ústave zakázanému, a to i po prípadnej úprave vody, pretože vytážená voda chemicky upravená má vlastností zmenených do takej vody, že ide o tovar v zmysle čl. 34 a 35 ZFEÚ. Upravená voda by bola následne potrubím prepravená na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia. Tento transport je súčasťou technologického postupu v procese exploatácie, úpravy a balenia prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľských balení. Podľa názoru sťažovateľa takto upravená voda vzhľadom k jej kvalitatívnym zmenám už nie je vodou v zmysle čl. 4 ods. 1 Ústavy SR, ale je tovarom v zmysle čl. 34 a 35 Zmluvy o fungovaní EÚ. V rámci Európskej únie je zaručený voľný pohyb tovaru, pričom upravená voda takýmto tovarom určite je, keďže voda prepravená potrubím do plničky v Poľskej republike už ďalej upravovaná nebude, ale bude priamo plnená do spotrebiteľských balení.

16. Ďalej sťažovateľ trvá na tom, že čl. 34 a 35 ZFEÚ ako zdroj primárneho práva majú prednosť pred

čl. 4 ods. 2 Ústavy SR a ak mal krajský súd v tomto tvrdení pochybnosť, resp. s tým nesúhlasil, mal prerušiť konanie a iniciovať začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie o tejto otázke. Krajský súd bližšie nevysvetlil prečo tak neučinil a ani takéto nevyhovenie neodôvodnil. Sťažovateľ má za to, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR v rámci tohto konania o kasačnej sťažnosti nie je prípustný opravný prostriedok, takže pokiaľ najvyšší súd kasačnej sťažnosti nevyhoví, je povinný sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie s touto prejudiciálnou otázkou: „či primárne právo EÚ je alebo nie je nadriadené Ústave SR a teda či v prípade kladnej odpovede je čl. 4 ods. 2 Ústavy SR neaplikovateľný, nakoľko je v rozpore s čl. 34, 35 a 36 ZFEÚ“. Túto otázku doteraz neriešil žiaden súd v SR ani SDEÚ. Jej výklad nie je zjavne jednoznačný a vyriešenie tejto otázky je relevantné pre meritum veci. Zamietnutie žiadosti o začatie prejudiciálneho konania zo strany súdu poslednej inštancie v rámci SR je porušením čl. 47 Charty základných práv EÚ a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, pretože ide o porušenie práva na spravodlivý proces, pokiaľ vnútroštátny súd takéto zamietnutie dostatočne neodôvodní (Vergauwen and Others v. Belgium). Samotné konanie prinieslo viacero otázok ohľadom vzájomnej interpretácie práva EÚ a práva SR pri ich vzájomnom vnútornom rozpore. Účastníci konania prezentovali úplne rozdielne pohľady na Smernicu o minerálnych vodách. Konajúci súd mal zjavné pochybnosti pri interpretácii práva EÚ, ktorého sa sťažovateľ dovoľával a už len z tohto dôvodu mal formulovať prejudiciálnu otázku pred SDEÚ.

17. Nesprávny právny názor krajského súdu vidí sťažovateľ aj v posúdení, týkajúce sa nemožnosti aplikácie čl. 13 ods. 3 a 4 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, a teda názoru o neexistencii fikcie povolenia na ťažbu vody. Pokiaľ Štátna kúpeľná komisia nevydala povolenie v lehote 30 dní, nerozhodla o žiadosti sťažovateľa v tejto lehote a ani sťažovateľovi neodpovedala, považuje sa Povolenie v zmysle uvedeného článku Smernice za udelené.

18. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s otázkou, či vydaním zamietavého rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom došlo alebo nedošlo k porušeniu princípu legitímnych očakávaní a porušeniu zákazu retroaktivity právnych predpisov. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že aplikácia inhibície obsiahnutej v čl. 4 ods. 2 Ústavy SR bola správna, a pritom nie retroaktívna. Sťažovateľ podal žiadosť v roku 2012, pričom na základe požiadaviek správneho orgánu bola táto žiadosť doplnená o všetky požadované skutočnosti a prílohy dňa 11.07.2014. V roku 2012 pri podávaní žiadosti mal sťažovateľ legitímne očakávanie v tom smere, že preprava vody potrubím do Poľskej republiky nie je slovenským právnym poriadkom zakázaná a čl. 4 ods. 2 Ústavy SR nebol platný ani účinný (účinnosť od 01.12.2014). Vydané rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť je klasickým príkladom porušenia zákazu retroaktivity, keďže správny orgán aplikuje pri vydávaní právny predpis, ktorý nebol platný a účinný v čase začatia správneho konania a takisto je tento právny predpis v rozpore s princípom ochrany legitímnych očakávaní. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd neaplikoval tento princíp, ktorého sa dovoľával. Zdôrazňuje, že pri začatí svojej investície v S. sa spoliehal na právnu úpravu, ktorá v tom čase existovala a očakával vydanie povolenia na ťažbu vody, pokiaľ splní všetky podmienky stanovené vtedajším slovenským právnym poriadkom. V čase začatia investície mal žalovaný povinnosť vydať predmetné rozhodnutie aj v prípade exportu minerálnej vody. Základnou právnou úpravou bol zákon č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách, ktorý určoval podmienky po procesnej aj hmotnoprávnej stránke na vydanie príslušného povolenia, pričom export vody potrubím tento zákaz nezakazoval.

19. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením krajského súdu o tom, že v konaní o vydanie povolenia na využívanie prírodných minerálnych zdrojov nie je ani právna nárokovateľnosť na vydanie pozitívneho rozhodnutia i keby žiadosť obsahovala všetky náležitosti, a že vydanie rozhodnutia závisí od decíznej právomoci Štátnej kúpeľnej komisie. Krajský súd však konštatuje diskrečnú váhavosť Štátnej kúpeľnej komisie v období od 11.07.2014 do 26.01.2015, pričom treba zdôrazniť, že Štátna kúpeľná komisia zamietla žiadosť o vydanie povolenia výlučne na základe jedinej skutočnosti, a to ústavnému zakazu vývozu vody účinnému od 01.12.2014. Diskrečnou právomocou začal žalovaný argumentovať až v priebehu súdneho konania, aby sa vysporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadom porušenia princípu legitímnych očakávaní a zákazu retroaktivity právnych predpisov. Táto argumentácia je zjavne účelová a žalovaný ju začal používať len vzhľadom k začatej medzinárodnej arbitráži, ktorú voči SR začala viesť

Spółdzielnia Pracy „Muszynianka”. Žalobcove legitímne očakávaní boli založené na množstve individuálnych správnych aktov, aj zo strany žalovaného a iných štátnych orgánov, z ktorých žalobca mohol usudzovať, že projekt bude pokračovať s vtedy platnou právnou úpravou. Právna úprava v čase začatia investície sa skladal aj z princípu voľného pohybu tovaru podľa čl. 35 ZFEÚ. Sťažovateľ mohol mať rozumné očakávaní, že právna úprava významná pre jeho investíciu sa dramaticky nezmení, a že prípadná zmena tejto úpravy bude odôvodnená a primeraná. Sťažovateľove legitímne očakávaní boli a sú založené na veľkom množstve potvrdení zo strany slovenských verejných orgánov, z ktorých bolo možné dedukovať, že projekt S. bude úspešne dotiahnutý do konca. Okrem samotných kladných rozhodnutí sa sťažovateľ mohol spoľahnúť aj na v nich obsiahnuté výslovné odobrenie technickej a právnej stránky projektu obsahujúcej prepravu vody podzemných potrubím popod rieku Poprad do Poľska.

20. Krajský súd sa podľa sťažovateľa taktiež nedostatočne zaoberal stanoviskami žalobcu ohľadom Smernice o minerálnych vodách a taktiež sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že článok 4 ods. 2 Ústavy SR je v rozpore s touto Smernicou a to aj s účelom prijatia tejto Smernice, čo je porušením práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ opätovne zdôrazňuje, že v Smernici o minerálnych vodách nie je zakotvený zákaz vývozu minerálnej vody pred jej plnením do spotrebiteľských obalov z jedného členského štátu EÚ do druhého členského štátu EÚ, pokiaľ neexistuje riziko kontaminácie takejto vody. Krajský súd sa tiež nevysporiadal s doslovnou interpretáciou príslušných ustanovení Smernice o minerálnych vodách, ktorej sa žalobca dovoľoval a to v tom smere, že čl. 4 ods. 2 Ústavy SR nemôže byť ponímaný ako implementácia tejto Smernice, ktorá by bola v súlade so ZFEÚ. Dokonca keby sme aj prijali tézu, že čl. 4 ods. 2 Ústavy SR je implementáciou Smernice o minerálnych vodách, aj tak by tento článok Ústavy SR musel byť ponímaný ako protiprávny, keďže očividne porušuje čl. 35 a 36 ZFEÚ, ktoré sú priamo aplikovateľné v SR. Sťažovateľ taktiež zdôrazňuje, že prijatie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR nemôže byť ospravedlnené čl. 36 ZFEÚ, nakoľko podľa čl. 36 ZFEÚ použitie čl. 34 a 35 ZFEÚ nesmie zamedziť zákazu alebo obmedzeniu vývozu a dovozu tovaru ak je to z dôvodu verejného záujmu, bezpečnosti, ochrany zdravia a života ľudí, zvierat alebo rastlín, ochrany národného bohatstva majúceho umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu alebo ochrany priemyselného alebo obchodného vlastníctva.

21. Nesprávnym procesným postupom je podľa názoru sťažovateľa v prvom rade aj nevysporiadanie sa krajského súdu s argumentom žaloby o spoločnom vodnom útvaru a z toho vyplývajúcej neaplikovateľnosti čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. Tento argument považoval žalobca za zásadný od počiatku a uvádzal ho už v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu ako aj v žalobe a v žiadnom rozhodnutí teda ani v napadnutom rozsudku sa týmto argumentom nik nezaoberal a neodôvodnil ho. Ani konajúci súd nespochybnil tvrdenie žalobcu, že v danom prípade ide o spoločný vodný útvar, avšak následne bez ďalšieho sa týmto preukázaným tvrdením nezaoberal a nevyhodnotil ho ako tvrdenie, ktoré môže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalobcu.

22. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, alternatívne aby ho zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

23. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, že krajský súd sa podľa jeho názoru úplne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa, a teda sú všetky sťažnostné body odôvodnené § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ S.s.p. neopodstatnené a nedôvodné. K namietanému pojmu „vodný útvar nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky” žalovaný uviedol, že nebol priamo v Ústave SR zadaný, no podľa znenia dôvodovej správy, na ktorú poukázal aj sťažovateľ vo svojom podaní sa pod vodnými útvarmi nachádzajúcimi sa na území Slovenskej republiky rozumejú „všetky zdroje vôd, a to podzemné vody, prírodné minerálne zdroje, prírodné liečivé zdroje, geotermálne vody a tiež povrchové vody, teda vodné toky, vodné nádrže a vodárenské nádrže, kanále, jazerá a pod.” Z uvedeného tak jednoznačne vyplýva, že pod pojmom vodný útvar, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Ústavy SR sa rozumejú akékoľvek prírodné minerálne zdroje nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky. Ústavodarca tak nestanovil zákaz prepravy vody na základe vlastníckeho princípu, ako

naznačil sťažovateľ, ale na základe teritoriálneho princípu, čo potvrdil aj krajský súd. Nakoľko žalobca mal v úmysle využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, LH-2a, LH-3, LH-4 a LJ-5 nachádzajúce sa v slovenskej obci Legnava, je zrejmé, že v zmysle citovanej dôvodovej správy ide o vodný útvar nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky, teda ide o slovenský vodný útvar. ŠKK tak nepochybila, keď aplikovala čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na tento prípad. Vzhľadom na dikciu tohto ústavného článku v spojení s vysvetlením pojmu vodný útvar na území Slovenskej republiky v dôvodovej správe, je otázka, či ide o spoločný útvar úplne irelevantná.

24. Žalovaný ďalej uviedol, že krajský súd vyjadril jednoznačný názor, že čl. 4 ods. 2 Ústavy SR sa na daný prípad vzťahuje a aplikoval by sa v novom konaní znovu, a to aj na upravenú minerálnu vodu. V žiadnom prípade krajský súd nekonštatoval, že námietky sťažovateľa ohľadom prednosti práva EÚ a tiež aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na spracovanú vodu sú dôvodné. Práve naopak, s uvedenými bodmi sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal. Žalovaný dodal, že námietku prednosti práva Európskej únie vzniesol sťažovateľ v kontexte namietaného rozporu čl. 4 ods. 2 Ústavy SR s čl. 34, 35 a 36 ZFEÚ. Žalovaný je toho názoru, že táto námietka je neopodstatnená, nakoľko čl. 4 ods. 2 Ústavy SR je plne v súlade s právom Európskej únie (viď stanovisko predložené na pojednávaní dňa 21.09.2017). Nakoľko je daný článok Ústavy SR v súlade s právom EÚ, otázka prednosti práva EÚ je úplne irelevantná.

25. Ku sťažovateľovej námietke ohľadne lehoty na vydanie správneho rozhodnutia žalovaný uviedol, že lehoty pre vydanie rozhodnutia majú poriadkový charakter. Ich prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu účastníkov konania. Sťažovateľ podľa žalovaného zároveň zle pochopil právnu úpravu uvedenú v § 49 Správneho poriadku ak uvádza, že správny orgán bol povinný požiadať o predĺženie lehoty z 30 dní na 60 dní. To, či sa aplikuje lehotu 30 alebo 60 dní závisí od zložitosti prípadu, pričom ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán. Podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR: „lehoty stanovené v § 49 Správneho poriadku sú lehotami inštruktívnymi bez sankčných mechanizmov pre správny orgán a ich nedodržanie samé o sebe nemôže spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu“. Krajský súd preto postupoval správne a vec správne posúdil s prihliadnutím na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Hoci rozhodnutie ŠKK bolo vydané až po účinnosti čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, táto skutočnosť neznamená, že ak keby bolo možné rozhodnúť vo veci skôr, zmenilo by sa postavenie sťažovateľa a rozsah jeho práv. Aj keby došlo k vydaniu Povolenia, toto by ho neoprávňovalo k vykonávaniu činnosti, ktorú mal v úmysle vykonávať, teda k fľaškovaniu prírodnej minerálnej vody na území Poľska. Na to by sťažovateľ musel získať množstvo iných povolení (napr. povolenie na úpravu prírodnej minerálnej vody alebo rozhodnutie na užívanie stavby potrubia), o ktoré sťažovateľ nepochybne žiadal už počas účinnosti čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, a teda tieto konania by bezpochyby museli brať do úvahy ústavný zákaz vývozu prírodnej minerálnej vody inak ako v spotrebiteľských baleniach mimo územie SR. Navyše vzhľadom na diskrečnú právomoc ŠKK sťažovateľ nikdy nemohol mať istotu, že mu Povolenie bude vydané.

26. Žalovaný nesúhlasí ani s námietkou sťažovateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia krajského súdu ohľadom otázky aplikácie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR na „spracovanú“ vodu. V plnej miere súhlasí so závermi krajského súdu, nakoľko zo znenia predmetného článku ústavy pri akejkoľvek interpretácii nevyplýva, že by tento článok rozlišoval pojem „voda“ z hľadiska jej spracovania. Zákaz vývozu vody sa neaplikuje iba v prípade, kedy je voda zaflaškovaná do spotrebiteľského balenia na území Slovenskej republiky. Žiadne iné kritérium ohľadom spracovania vody daný článok Ústavy SR neupravuje. Znenie čl. 4 ods. 2 Ústavy SR teda neuvádza ako podmienku svojej aplikácie to, či je voda surovina alebo je akýmkoľvek spôsobom spracovaná, ale to, že je voda balená do spotrebiteľských obalov.

27. Námietku sťažovateľa ohľadom prerušenia konania a podania prejudiciálnej otázky na Súdny dvor Európskej únie považuje sťažovateľ rovnako za bezdôvodnú. Poukazuje pritom na ods. 3 Odporúčania pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálneho konania (2016/C 439/01), podľa ktorého: „keďže vnútroštátny súd, ktorý prejednáva vec, nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, je výlučne len na ňom, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil potrebu rozhodnutia o prejudiciálnej

otázke pre vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok, ktoré predloží Súdnemu dvoru". To ako sa krajský súd vysporiadal s otázkami práva EÚ jednoznačne a nepochybne demonštruje, že otázky interpretácie práva EÚ v predmetnom konaní boli pre súd úplne zrejmé a nepochybné. Preto, ak krajský súd nepovažoval za nevyhnutné položiť prejudiciálnu otázku, nakoľko podľa žalovaného správne považoval právny rámec za jednoznačný, nemožno sa dovolávať nesprávneho právneho posúdenia zo strany krajského súdu a taktiež z tohto dôvodu nebol povinný ani toto špeciálne odôvodňovať.

28. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti ďalej uviedol, že nesúhlasí s námietkou sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd nesprávne právne posúdil otázku aplikácie Smernice o službách. Podľa žalovaného Smernica o službách sa na daný prípad neaplikuje, a teda Povolenie nie je možné považovať za vydané. Je nepochybné, že Povolenie sa vydáva na činnosť, ktorá sama o sebe nie je službou, ale ktorá bezprostredne smeruje k výrobe tovaru - fľaškových minerálnych vôd. Tento záver zastáva i samotný sťažovateľ, ktorý priamo v sťažnosti uvádza, že transport vody je súčasťou technologického postupu v procese exploatacie, úpravy a balenia prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľských balení, teda že tieto činnosti, vrátane odberu prírodnej minerálnej vody sú súčasťou procesu smerujúceho k fľaškovaniu prírodnej minerálnej vody do spotrebiteľského obalu, čo inými slovami znamená, že ide o činnosti bezprostredne smerujúce k výrobe fľaškovanej prírodnej minerálnej vody. Z ustálenej judikatúry SDEÚ vyplýva, že ak činnosť vedie k výrobe fyzického výrobku - čo ako bolo uvedené sťažovateľ sám priznáva a žalovaný nepopiera - potom táto činnosť nepredstavuje službu. Krajský súd teda nemohol pochybiť tým, že neaplikoval smernicu, ktorá sa daného prípadu netýka.

29. Ku námietke sťažovateľa ohľadom porušenia legitímnych očakávaní a porušenia zákazu retroaktivity žalovaný uviedol, že správne orgány sú povinné pri rozhodovaní aplikovať právne predpisy, ktoré sú platné a účinné v čase vydania rozhodnutia, nie právne predpisy platné a účinné v čase začatia konania. Toto potvrdzuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, ktorý napríklad v rozsudku sp. zn. 10Sžr/36/2014 zo dňa 11.02.2015 uviedol „v tejto súvislosti ešte najvyšší súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že pri rozhodovaní správneho orgánu je pre správny orgán rozhodujúci stav v dobe vydania preskúmaného rozhodnutia to znamená, že skutkový a právny stav je v čase vydania rozhodnutia pre správny orgán záväzný a rozhodujúci." Podľa žalovaného sa sťažovateľ nemohol spoliehať na to, že mu bude Povolenie vydané, a to práve v dôsledku možnosti aplikácie zákonnej právomoci správneho orgánu nevydať povolenie na využívanie zdroja minerálnej vody v prípade, ak nie je vo verejnom záujme zdroj využívať, ktorá je zakotvená v § 12 ods. 7 písm. a/ zákona o minerálnych vodách. Preto sťažovateľ nemohol mať žiadne legitímne očakávania, že mu bude Povolenie vydané.

30. Podľa názoru sťažovateľa samotné znenie daného ustanovenia Zákona o minerálnych vodách jednoznačne uvádza, že ŠKK má oprávnenie nevydať povolenie využívať zdroj, ak toto nie je vo verejnom záujme. Znenie zákona teda dáva za pravdu krajskému súdu v tom, že povolenie na využívanie zdrojov minerálnej vody nie je právne nárokovateľné. Ďalej uviedol, že žiadne ustanovenie napadnutého rozsudku neobsahuje záver, že krajský súd posúdil diskrečnú právomoc ŠKK ako svojvôľu správneho orgánu. Je nepochybné, že ak správny orgán využije svoju diskrečnú právomoc, nemôže ísť o jeho svojvôľu. Správny orgán je samozrejme povinný rozpor s verejným záujmom odôvodniť. Táto povinnosť ale nič nemení na skutočnosti, že diskrečná právomoc ŠKK je v zákone o minerálnych vodách obsiahnutá, a teda že žiadateľ o povolenie si nemôže byť vopred istý jeho vydaním. Skutočnosť, že zákon o minerálnych vodách neobsahoval žiadne výslovné obmedzenie využívania zdrojov, je z hľadiska posúdenia nárokovateľnosti povolenia a údajných legitímnych očakávaní na jeho vydanie úplne bezpredmetná.

31. Žalovaný má za to, že namietaný rozpor čl. 4 ods. 2 Ústavy SR s čl. 34, 35 a 36 ZFEÚ neexistuje, nakoľko predmetný ústavný článok je plne v súlade s právom Európskej únie, ktoré vyslovene zakazuje prepravu prírodných minerálnych vôd v obaloch iných ako schválených na dodávku konečnému spotrebiteľovi, vyžaduje, aby minerálne vody boli fľaškové pri zdroji a zároveň zavádza povinnosti orgánov štátu pôvodu kontrolovať celý proces až do uvedenia prírodných minerálnych vôd do obehu. Z uvedeného potom vyplýva, že čl. 4 ods. 2 Ústavy SR obsahuje iba opatrenia, ktorú sú plne v súlade so Smernicou o minerálnych vodách, a ktorú sú ňou priamo vyžadované.

32. Na základe uvedených skutočností považuje žalovaný kasačnú sťažnosť za neodôvodnenú a navrhol ju zamietnuť.

III.

Konanie na kasačnom súde

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“)], po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1 S.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

34. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, preskúmal rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie - opatrenia žalovaného a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

35. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

36. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p. správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

37. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že dňa 12.01.2012 bola Štátnej kúpeľnej komisii doručená žiadosť žiadateľa spoločnosti GFT Slovakia, s.r.o. (žalobca), o vydanie povolenia využívať prírodné minerálne zdroje LH-1, reg. č. PV-111, LH-2A, reg. č. PV-115, LH-3, reg. č. PV-112, LH-4, reg. č. PV-113 a LH-5, reg. č. PV-116 v obci S., kat. úz. S. podľa zákona č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žiadosťou sa žalobca domáhal využívania zdrojov čerpaním v obci S., kat. úz. S., odkiaľ bude prírodná minerálna voda z jednotlivých zdrojov prepravená potrubím popod riekou Poprad do existujúcej plniarne v kat. úz. mesta J. v Poľskej republike a tu sa bude plniť do spotrebiteľského balenia. Prírodná minerálna voda z prírodného minerálneho zdroja LH-1, reg. č. PV-111 nebude využívaná na plnenie do spotrebiteľského balenia, ale zdroj bude ponechaný ako pozorovací.

38. Štátna kúpeľná komisia podľa § 41 ods. 1 a § 42 písm. c) zákona o minerálnych vodách dospela k záveru, že doklady predložené k predmetnej žiadosti nespĺňajú všetky náležitosti podľa § 11 zákona o minerálnych vodách a preto vyzvala účastníka konania na odstránenie nedostatkov v náležitostiach jeho podania rozhodnutím č. 00980-023-2012-ŠKK zo dňa 08.02.2012. Na odstránenie nedostatkov podania bola žiadateľovi určená lehota 180 dní vzhľadom na rozsah požadovaných doplnení:

a) doplniť „predmet podnikania“, doplniť informáciu o údaj kde (konkrétne miesto) a ako bude voda po úprave plnená (§ 11 ods. 2 písm. c/);

b) doplniť doklad o využiteľnom množstve prírodnej minerálnej vody z vrtu LH-1 v S. (§ 11 ods. 3 písm. e/),

c) predložiť katastrálne mapy k parcelám, na ktorých sú umiestnené vrty (vrátane zakreslenia vrty),

doplnenie prehľadnej mapy so zakreslením všetkých zdrojov a plánovaného potrubia od zdrojov po úpravňu a potrubia od úpravne po rieku Poprad; doplniť prehľadný výpis všetkých dotknutých parciel vrátane tých, kde budú potrubia a vydokladovať právny vzťah k nehnuteľnostiam (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 1),

d) k zameraniam vrtov LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 doplniť zameranie „Z“ - hlava vrtu, terén, odbočka; k vrtu LH-1 chýbajúci originál zamerania a celé „Z“ zameranie (hlava, terén, odbočka) a na všetkých mapách chýbajúci pri autorizácii dátum zamerania (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 2),

e) podrobnejšie rozpísať návrh na využitie a spôsob využitia zdrojov (§ 11 ods. 3 písm. f/ ods. 3 a 5),

f) doložiť chýbajúcu zmluvu o realizácii prieskumu a vrtov (§ 11 ods. 3 písm. g/),

g) dokladovať vlastnícke právo alebo iné právo k záchytným zariadeniam vrtov (§ 11 ods. 5),

h) vzhľadom k dátumom uznania prírodnej minerálnej vody zo zdrojov LH-1 - 01.05.2005; LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 - 06.07.2009 a vzhľadom k navrhovanému začiatku využívania zdrojov (január 2015) predložiť záverečnú správu z hydrogeologického prieskumu príslušného územia, správu o technických parametroch záchytných zariadení vrtov LH-1, LH-2A, LH-3, LH-4 a LH-5 a správu o kvalite prírodnej minerálnej vody, ktorá nie je staršia ako 3 mesiace (§ 11 ods. 6).

39. Štátna kúpeľná komisia preto podľa § 29 ods. 1 zákona Správneho poriadku rozhodla o prerušení konania a účastníka konania poučila o možnosti zastavenia konania o vydanie povolenia, ak v určenej lehote (180 dní) nedostatky svojho podania neodstráni. Zároveň uložila účastníkovi konania povinnosť predložiť právoplatné stavebné rozhodnutie na realizáciu stavby vydaného príslušným stavebným úradom. Účastník konania podaním doručeným ŠKK dňa 01.08.2012 doplnil požadované náležitosti a prílohy k žiadosti v zmysle výzvy ŠKK, s výnimkou právoplatného stavebného rozhodnutia na realizáciu stavby vydaného príslušným stavebným úradom. Preto ŠKK po opätovnom prerokovaní dňa 17.09.2012 rozhodla, že konanie zostáva naďalej prerušené až do doby vydokladovania požadovaného právoplatného stavebného rozhodnutia. Stavebné povolenie na realizáciu stavby prírodného potrubia popod rieku Poprad do Poľskej republiky v zmysle bodu 1 rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie bolo komisii doručené dňa 11.07.2014.

40. Štátna kúpeľná komisia predmetnú žiadosť opätovne posúdila na svojom zasadnutí dňa 08.12.2014 a vzhľadom na skutočnosť, že s účinnosťou od 01.12.2014 došlo k zmene článku 4 doplnením o odsek 2 Ústavy SR, ktorý zakazuje prepravu vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky cez hranice Slovenskej republiky dopravnými prostriedkami alebo potrubím, vyzvala účastníka konania, aby sa v lehote 30 dní odo dňa doručenia výzvy vyjadril, či na podanej žiadosti v plnom rozsahu trvá, alebo ju mení, pretože z uvedených dôvodov nebude možné jeho prvotnej žiadosti vyhovieť. Účastník konania dňa 19.12.2014 komisii oznámil, že na svojej pôvodnej žiadosti trvá, pretože v danej lokalite je nevyhovujúca dopravná infraštruktúra a nemá iné východisko ako plniť prírodnú minerálnu vodu do spotrebiteľského balenia v plniarni v Poľskej republike.

41. Vychádzajúc z uvedených zistení a zohľadňujúc čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, Štátna kúpeľná komisia vydala dňa 26.01.2015 rozhodnutie č. 00980/2012-72/2015/ŠKK, ktorým žiadosť účastníka konania zamietla. Svoje rozhodnutie komisia založila na závere, že v danom prípade nie je možné žiadateľovi povoliť využívanie prírodnej minerálnej vody z prírodných minerálnych zdrojov a jej následnú prepravu potrubím popod rieku Poprad na územie Poľskej republiky za účelom plnenia do spotrebiteľského balenia v existujúcej plniarni minerálnych vôd v k. ú. mesta J. v Poľskej republike, pretože čl. 4 ods. 2 Ústavy SR toto zakazuje.

42. V zákonnej lehote účastník konania podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie (rozklad), v ktorom namietal nesprávnosť vydaného prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný o rozklade účastníka konania rozhodol dňa 24.09.2015, kedy rozhodnutím č.: S02127-OP-2015 rozklad zamietol a rozhodnutie ŠKK č.: 00980/2012-72/2015/ŠKK zo dňa 26.01.2015 ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení uviedol, že nesúhlasí s interpretáciou zákazu retroaktivity a porušenia princípu legitímnych očakávaní ako uviedol vo svojom rozklade účastník konania a v tejto súvislosti poukázal žalovaný na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V čase vydania napadnutého rozhodnutia, t. j. 26.01.2015

už platil ústavný zákon č. 306/2014 Z. z., ktorým sa dopĺňa Ústava SR, ktorým s účinnosťou od 01.12.2014 bol doplnený čl. 4 Ústavy SR o odsek 2. Tento článok zakazuje prepravu vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území SR cez hranice SR dopravnými prostriedkami alebo potrubím. Ústavný zákon č. 306/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.12.2014 nezaložil žiadnu retroaktivitu. Prvostupňový správny orgán v čase vydania napadnutého rozhodnutia len konal v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a keďže ústavný zákon č. 306/2014 Z. z. neobsahuje žiadne ustanovenia o povinnosti správneho orgánu začaté konania dokončiť podľa predchádzajúceho právneho predpisu, správne aplikovala ŠKK na daný prípad čl. 4 ods. 2 Ústavy SR. V tomto kontexte preto interpretácia účastníka konania o zákaze retroaktivity právne neobstojí. Pokiaľ sa účastník konania v rozklade domáhal priamej aplikácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnútornom trhu, žalovaný s jej aplikáciou nesúhlasí a tvrdí, že na daný konkrétny prípad sa táto Smernica nevzťahuje. Poukázal najmä na cieľ uvedenej Smernice, ktorým je odstránenie prekážok týkajúcich sa slobody poskytovateľov služieb usadiť sa v členských štátoch Európskej únie, ako aj voľného pohybu služieb medzi členskými štátmi Európskej únie a zároveň aj na to, že táto Smernica už bola transponovaná do právneho poriadku SR zákonom č. 136/2010 Z. z. o službách na vnútornom trhu v znení neskorších predpisov. V predmetnom správnom konaní ale účastník konania žiadal o vydanie povolenia na využívanie prírodného minerálneho zdroja. Podmienky na vydanie takéhoto povolenia upravuje zákon č. 538/2005 Z. z., a nie zákon č. 136/2010. Vzhľadom na to, že žiadosť účastníka konania svojím obsahom nezodpovedá predmetu úpravy v zmysle Smernice o vnútornom trhu, resp. v zmysle zákona o službách na vnútornom trhu, t. j. zákona č. 136/2010 Z. z., poukazovanie na predmetnú Smernicu účastníkom konania v rozklade je v danom prípade právne irelevantné. Keďže uvedená Smernica o vnútornom trhu sa na daný prípad nevzťahuje, nemožno vyvodiť právny záver o fikcii vydania rozhodnutia na využívanie prírodných minerálnych zdrojov márnym uplynutím lehoty na vydanie takéhoto povolenia tvrdením, že povolenie považuje za udelené a že spoločnosti vzniklo oprávnenie ťažiť prírodnú minerálnu vodu z vodného útvaru S..

43. Podanou žalobou žalobca napadol vecnú nesprávnosť a nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a tvrdil, že vydané rozhodnutie prvostupňového aj druhostupňového orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že v konaní, ktoré predbiehalo vydaniu napadnutých rozhodnutí došlo k takým vadám, ktoré majú za následok nezákonnosť napadnutých rozhodnutí.

44. Podľa § 11 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona o minerálnych vodách,

(1) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj podáva fyzická osoba-podnikateľ alebo právnická osoba (ďalej len „žadateľ“).

(2) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj musí obsahovať

a) údaje o žiadateľovi s týmto obsahom:

1. fyzická osoba-podnikateľ uvedie obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo,

2. právnická osoba uvedie názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené,

b) údaj o množstve prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody požadovanom na podnikanie,

c) predmet podnikania alebo činnosti, pri ktorých má byť prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj využívaný,

d) názov prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja a jeho technické označenie,

e) spôsob odberu vody z prírodného liečivého zdroja alebo z prírodného minerálneho zdroja,

f) dátum začatia využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

g) dátum ukončenia využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja v prípade využívania na dobu určitú,

h) spôsob likvidácie odpadových vôd a nevyužitých vôd podľa osobitných predpisov.

(3) Žiadateľ k žiadosti o vydanie povolenia využívať zdroj doloží:

a) fyzická osoba-podnikateľ výpis zo živnostenského registra alebo úradne osvedčený živnostenský list, alebo inú listinu, ktorá ho oprávňuje na podnikanie; výpis nesmie byť ku dňu podania žiadosti starší ako tri mesiace,

b) právnická osoba výpis z obchodného registra nie starší ako tri mesiace,

c) zahraničná osoba výpis z obchodného registra alebo z inej evidencie, do ktorej je zahraničná osoba zapísaná, nie starší ako tri mesiace,

- d) výpis z registra trestov žiadateľa, pri právnických osobách štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu žiadateľa nie starší ako tri mesiace,
- e) doklad o využiteľnom množstve prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody z lokálneho zdroja alebo z celej hydrogeologickej štruktúry,
- f) zámer využívania prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorý obsahuje

1. označenie nehnuteľnosti, na ktorej sa prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nachádza a ktorá má byť jeho využívaním priamo dotknutá, výpis z katastra nehnuteľností k tejto nehnuteľnosti, kópiu katastrálnej mapy alebo vektorovú katastrálnu mapu vo výmennom formáte so zakreslením miesta prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorý má byť využívaný; doklady nesmú byť staršie ako tri mesiace,

2. polohopisné a výškopisné zameranie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

3. návrh na využitie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja s ohľadom na jeho charakter a využiteľné množstvo vody,

4. podiel využitia na iné ako liečebné účely pri prírodných liečivých zdrojoch,

5. spôsob využitia prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja,

g) zmluvu o úhrade finančných prostriedkov za prieskum prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja, ktorá bola uzavretá s osobou, ktorá na vlastné náklady prieskum vykonala, ak prieskum nevykonala sám žiadateľ.

(4) Žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj môže obsahovať aj žiadosť o povolenie na úpravu vody.

(5) Žiadateľ pri podaní žiadosti musí preukázať, že je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej sa prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nachádza a ktorá má byť jeho využívaním priamo dotknutá, a že je vlastníkom záchytného zariadenia alebo že má k tejto nehnuteľnosti a záchytnému zariadeniu iné právo, ktoré ho oprávňuje nehnuteľnosť a záchytné zariadenie na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného minerálneho zdroja používať.

(6) Ak prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nebol využívaný najmenej počas troch rokov odo dňa, keď bola voda z neho uznaná za prírodnú liečivú vodu alebo za prírodnú minerálnu vodu, musí žiadateľ predložiť aj záverečnú správu z hydrogeologického prieskumu príslušného územia, správu o technických parametroch záchytného zariadenia a správu o kvalite prírodnej liečivej vody alebo prírodnej minerálnej vody, ktorá nie je staršia ako tri mesiace.

45. Podľa § 12 ods. 3 zákona o minerálnych vodách, ak žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj neobsahuje náležitosti uvedené v § 11 alebo je nezrozumiteľná, Štátna kúpeľná komisia vyzve žiadateľa, aby žiadosť doplnil alebo opravil, a určí mu na to primeranú lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako desať pracovných dní. Ak žiadateľ v lehote určenej Štátnou kúpeľnou komisiou žiadosť nedoplní alebo neopraví, Štátna kúpeľná komisia konanie o vydanie povolenia využívať zdroj zastaví.

46. Podľa § 12 ods. 7 písm. a) zákona o minerálnych vodách, Štátna kúpeľná komisia zamietne žiadosť o vydanie povolenia využívať zdroj, ak je vo verejnom záujme prírodný liečivý zdroj alebo prírodný minerálny zdroj nevyužívať.

47. Podľa § 41 ods. 1 zákona o minerálnych vodách, na plnenie svojich úloh na úseku prírodných minerálnych vôd, prírodných liečivých vôd, prírodných liečebných kúpeľov a klimatických podmienok vhodných na liečenie sa na ministerstve zdravotníctva zriaďuje Štátna kúpeľná komisia, ktorá je správnym orgánom a rozhoduje v prvom stupni.

48. Podľa § 42 písm. c) zákona o minerálnych vodách, do pôsobnosti Štátnej kúpeľnej komisie patrí vydávať povolenia využívať prírodné liečivé zdroje a prírodné minerálne zdroje, rozhodovať o ich zmene, zrušení a vyznačení zmeny údajov.

49. Podľa § 49 ods. 1 a 2 Správneho poriadku v znení platnom v čase rozhodovania,

(1) V jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených účastníkom konania, správny orgán rozhodne bezodkladne.

(2) V ostatných prípadoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak, je správny orgán povinný rozhodnúť vo veci do 30 dní od začatia konania; vo zvlášť zložitých prípadoch rozhodne najneskôr do 60 dní; ak nemožno vzhľadom na povahu veci rozhodnúť ani v tejto lehote, môže ju primerane predĺžiť odvolací orgán (orgán príslušný rozhodnúť o rozklade). Ak správny orgán nemôže rozhodnúť do 30, prípadne do 60 dní, je povinný o tom účastníka konania s uvedením dôvodov upovedomiť.

50. Podľa článku 1 Ústavy SR <., Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu, ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, ako aj svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

51. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

52. Podľa čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, preprava vody odobratej z vodných útvarov nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky cez hranice Slovenskej republiky dopravnými prostriedkami alebo potrubím sa zakazuje; zákaz sa nevzťahuje na vodu na osobnú spotrebu, pitnú vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území Slovenskej republiky a prírodnú minerálnu vodu balenú do spotrebiteľských obalov na území Slovenskej republiky a na poskytnutie humanitárnej pomoci a pomoci v núdzových stavoch. Podrobnosti o podmienkach prepravy vody na osobnú spotrebu a vody na poskytnutie humanitárnej pomoci a pomoci v núdzových stavoch ustanoví zákon.

53. Podľa článku 34 Zmluvy o fungovaní EÚ, množstevné obmedzenia dovozu a všetky opatrenia s rovnocenným účinkom sú medzi členskými štátmi zakázané.

54. Podľa článku 35 Zmluvy o fungovaní EÚ, množstevné obmedzenia vývozu a všetky opatrenia s rovnakým účinkom sú medzi členskými štátmi zakázané.

55. Podľa článku 36 Zmluvy o fungovaní EÚ, ustanovenia článkov 34 a 35 nevyklúčujú zákazy alebo obmedzenia dovozu, vývozu alebo tranzitu tovaru odôvodnené princípmi verejnej morálky, verejným poriadkom, verejnou bezpečnosťou, ochranou zdravia a života ľudí a zvierat, ochranou rastlín, ochranou národného kultúrneho bohatstva, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu, alebo ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva. Tieto zákazy a obmedzenia však nesmú byť prostriedkami svojoľnej diskriminácie alebo skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi.

56. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, resp. sa nevysporiadal s námietkou ohľadom spoločného vodného útvaru, že v uvedenom prípade nejde o vodný útvar nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Kasačný súd je toho názoru, že táto námietka sťažovateľa je nedôvodná, nakoľko krajský súd sa v bodoch 106 a 109 napadnutého rozsudku s touto otázkou jednoznačne vysporiadal posúdením samotného čl. 4 ods. 2 Ústavy SR ako aj dôvodovej správy k tomuto článku, podľa ktorých nie je pre posúdenie danej problematiky relevantné vlastníctvo vodného útvaru, ale jeho geografické umiestnenie na území Slovenskej republiky, pričom zákaz sa vzťahuje na všetky tu nachádzajúce sa vodné zdroje s výnimkou pitnej vody balenej do spotrebiteľských obalov na území SR. Z tohto dôvodu nepovažuje kasačný súd právne posúdenie krajského súdu ohľadom tejto otázky za nesprávne ako namietal žalobca.

57. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že ak krajský súd uznal, že námietka prednosti práva EÚ pred zákonmi SR je dôvodná, nemôže potom dôjsť k záveru, že takáto námietka by po zrušení nepriniesla iné

rozhodnutie správneho orgánu vo veci, a že správny orgán po zrušení pôvodného rozhodnutia musí v ďalšom konaní vydať sťažovateľovi povolenie na využívanie podzemných vodných zdrojov v Obci S., je podľa názoru kasačného súdu rovnako nedôvodná. Krajský súd v bode 121 napadnutého rozsudku uviedol, že súhlasí so žalobou v tom zmysle, že s touto námietkou sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, avšak taktiež dodal, že vrátenie veci žalovanému len v tomto smere by sťažovateľovi neprinieslo úspech v merite veci, nakoľko aplikácia článku 4 ods. 2 Ústavy SR na daný prípad je nespochybniteľná, pričom tým nie je porušená zásada prednosti práva Európskej únie tak ako to naznačuje žalobca.

58. Podľa sťažovateľa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nie celkom jednoznačne uvádza akú lehotu mal správny orgán pri vydaní rozhodnutia dodržať, s čím kasačný súd nemôže súhlasiť. Krajský súd dostatočne odôvodnil žalobcovi aplikáciu ustanovenia § 49 Správneho poriadku, pričom súhlasil s jeho námietkou že prvostupňový správny orgán nerozhodol v zákonom stanovenej lehote. Kasačný súd však zdôrazňuje, že v tomto prípade ide o lehotu poriadkovú, ktorej nedodržanie nemá za následok nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Ako správne konštatoval správny súd uvedené je možné kvalifikovať ako nečinnosť správneho orgánu, ochrany ktorej sa žalobca domáhal žalobou, ktorú vzal späť po vydaní rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie.

59. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ tiež namietal, že čl. 34 a 35 ZFEÚ ako zdroj primárneho práva majú prednosť pred čl. 4 ods. 2 Ústavy SR a ak mal krajský súd v tomto tvrdení pochybnosť, resp. s tým nesúhlasil, mal prerušiť konanie a iniciovať začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie o tejto otázke. Nie je pravdou, že by krajský súd mal v tejto otázke pochybnosť, nakoľko jednoznačne uviedol, že čl. 4 ods. 2 Ústavy SR nie je v rozpore s právom Európskej únie, a tento svoj argument aj náležite odôvodnil. Podľa čl. 36 ZFEÚ ustanovenia článkov 34 a 35 nevylučujú zákazy alebo obmedzenia vývozu tovaru odôvodnené princípmi verejnej morálky, verejným poriadkom, verou bezpečnosťou, ochranou zdravia a života ľudí a zvierat, ochranou rastlín, ochranou národného kultúrneho bohatstva, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu, alebo ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva. Tieto zákazy a obmedzenia však nesmú byť prostriedkami svojvoľnej diskriminácie alebo skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi. Ak sa krajský súd vysporiadal v prejednávanej veci s návrhom žalobcu odôvodnením súladu ZFEÚ a Ústavy SR, jeho postup nie je možné považovať za nesprávny, nakoľko povinnosť podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom mu nevyplýva, ak to nepovažuje za dôvodné. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu o súladnosti čl. 4 ods. 2 Ústavy SR s článkami 34-36 ZFEÚ, a nakoľko túto otázku mal správny súd jednoznačne zodpovedanú bez pochybností, nebolo jeho povinnosťou obrátiť sa s ňou na Súdny dvor EÚ. Ako uviedol krajský súd prijatím čl. 4 ods. 2 Ústavy SR došlo k naplneniu príkazu pre členské štáty prijať opatrenia, vyplývajúce zo Smernice č. 2009/54/ES o využívaní a uvádzaní na trh prírodných minerálnych vôd, pričom uvedený článok Ústavy nerieši vlastnícke pomery k vodnému zdroju ako ani jeho úpravu, ktorou by sa z tejto prírodnej minerálnej vody mal stať tovar v zmysle ZFEÚ ako sa domnieva sťažovateľ. Podľa sťažovateľa krajský súd bližšie nevysvetlil prečo neprerušil konania a neinicioval začatie prejudiciálneho konania, a ani takéto nevyhovenie náležite neodôvodnil.

60. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Táto povinnosť vyplýva i z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

61. Kasačný súd je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí, a preto ho možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné. Dôvody svojho rozhodnutia obsiahne vysvetlil, preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1

Ústavy SR nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa.

62. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s otázkou, či vydaním zamietavého rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom došlo alebo nedošlo k porušeniu princípu legitímnych očakávaní a porušeniu zákazu retroaktivity právnych predpisov. Kasačný súd musí aj v tomto prípade konštatovať nedôvodnosť námietky sťažovateľa, nakoľko krajský súd sa vysporiadal s oboma namietanými inštitútmi. K námietke sťažovateľa ohľadom princípu legitímnych očakávaní správne konštatoval, že v zmysle ust. § 12 ods. 7 zákona o minerálnych vodách má Štátna kúpeľná komisia ako príslušný správny orgán právomoc žiadosť i po splnení náležitostí a predložení požadovaných príloh zamietnuť. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ rovnako nemôže domnievať, že ak by prvostupňový správny orgán jeho žiadosť nezamietol s poukazom na čl. 4 ods. 2 Ústavy SR, bolo by mu žiadané povolenie vydané. Pokiaľ ide o námietku retroaktivity, aj v tomto smere kasačný súd považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za správne, ak konštatoval, že správny orgán bol povinný rozhodnúť podľa právneho predpisu účinného v čase jeho rozhodovania, nakoľko ústavný zákon č. 360/2014 Z. z. účinný od 01.12.2014 neobsahoval prechodné ustanovenia, ktoré by postup pre konania začaté pred dňom účinnosti upravovali inak.

63. Retroaktivita (z lat.) znamená spätnú pôsobnosť. Spätná pôsobnosť právnej normy (práva retroaktivita) bola v československom právnom poriadku výnimkou (napr. retribučné dekréty prijaté v roku 1945). Retroaktívna právna norma ukladá právnym subjektom povinnosti, ktoré v čase, keď ich mali splniť, vôbec ako povinnosti neexistovali. Zákaz retroaktivity, zásadu, že zákony majú platiť len pre budúcnosť, vyslovil záväzne po prvý raz Teodosius I. Zákaz retroaktivity sa včlenil do zákonodarstiev jednotlivých štátov, počínajúc 18. storočím, a to najmä v oblasti trestného a ústavného práva. V deklarácii práv človeka a občana z roku 1789 sa uvádza, že trestať možno len podľa zákona, ktorý bol prijatý a vyhlásený pred činom. Revolučná ústava z roku 1793 stanovila, že zákon, ktorý trestá delikty spáchané skôr, než nadobudol platnosť a účinnosť, nie je ničím iným, než tyranstvom. Stanoviť spätné účinky zákona je zločinom. Princíp aretroaktivity - princíp, že právne normy pôsobia do budúca a nie do minulosti, má v československom práve určité tradície, napr. v Československom všeobecnom Zákonníku občianskom, v Tripartite, v občianskom práve platnom na Slovensku do roku 1950. Vylúčenie retroaktivity má veľký význam predovšetkým v trestnom práve. Pre zabezpečenie právnej istoty má veľký význam zásada, podľa ktorej nikomu nemožno uložiť trest za čin, ktorý nebol zákonom označený za trestný v čase, keď bol spáchaný. Vylúčenie spätnej pôsobnosti neskoršieho prísnejšieho zákona by bolo v rozpore so zásadou nullum crimen, nulla poena sine lege, ako aj so zásadou výchovného účelu trestu. Výnimočne sa retroaktivita uplatňuje aj v trestnom práve v prípadoch, keď trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa neskoršieho zákona, ak je to pre páchatel'a trestného činu výhodnejšie (trest sa posudzuje miernejšie, deroguje sa ako trestný čin, čím sa zavádza beztrestnosť). Zákaz retroaktivity je takou významnou zásadou, že bol pojatý aj do Listiny práv a slobôd <., keď podľa článku 40 ods. 6 <. trestná činnosť sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Táto zásada bola prijatá aj do Ústavy SR <.. dôjdeme k zákazu retroaktivity aj vo verejnom práve. V právnom štáte pôsobia právne normy v zásade do budúca a nie do minulosti. Pokiaľ spätná pôsobnosť nie je výslovne v právnej norme uvedená, je neprípustná. Zákaz retroaktivity je významný aj vo verejnom práve. Správne právo upravuje postavenie a správanie sa subjektov v právnych vzťahoch pri uskutočňovaní výkonnej moci v štáte, t. j. v oblasti verejnej správy. Správne právo sa preto zaraďuje medzi tzv. verejné právo, ktoré je ovládané zásadou legality a legitimity verejnej správy. Zásada legality predstavuje viazanosť správnych orgánov zákonmi a všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktoré sú vydávané na základe zákonov. Verejná správa nemôže nezákonným výkladom zákonov a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov nežiadúcim spôsobom zasahovať do právneho postavenia subjektov, voči ktorým vykonáva svoje oprávnenie.

64. „Retroaktivitou nemôžeme rozumieť každé zachytenie minulej skutočnosti novým zákonom, ale výlučne zakladanie minulých, či už pozitívnych alebo negatívnych právnych účinkov je teda jasné, že teória v oblasti časovej pôsobnosti práva nepovažuje každý vplyv, pôsobenie neskoršieho zákona do minulosti za spätné pôsobenie, a preto hovorí aj o nepravej retroaktivite, ktorá vlastne nie je retroaktivitou. Podstatnou otázkou z hľadiska pravej a nepravej retroaktivity je najmä ochrana

nadobudnutých práv, ktoré v zmysle princípu aretroaktivity nesmie neskorší zákon zrušiť, zhoršiť, iba ak pro futuro zlepšiť, napríklad účinnějšími garanciami (Prusák, J. Právny obzor 1996, ročník 79)." Z uvedeného je teda zrejmé, že nakoľko aplikáciou čl. 4 ods. 2 Ústavy SR neboli dotknuté práva sťažovateľa, je správny názor krajského súdu o tom, že aplikácia tohto ústavného článku v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu bola vecne správna a pritom nie retroaktívna. Senát Najvyššieho súdu poukazuje aj na Komentár k Ústave Slovenskej republiky od JUDr. Jána Drgonca, DrSc., Heuréka, Január 2004, prvé vydanie, str. 54,55: „V právnej kultúre Slovenskej republiky je obvyklé, že ak právny vzťah aj po zmene právnej úpravy má podliehať režimu skôr platnej právnej úpravy, zákonodarca to výslovne uvedie v právnej norme spolu s vymedzením rozsahu vzťahov, v ktorých sa uplatní predchádzajúca právna úprava. Po zmene právnej úpravy sa v právnom poriadku Slovenskej republiky uplatňuje predchádzajúca právna norma iba vtedy, ak to zákon výslovne ustanoví, a v rozsahu a za podmienok, ktoré zákon ustanoví." Správne orgány, ako aj správny súd postupovali v súlade so slovenskými právnymi predpismi a slovenskou právnou teóriou, keď v predmetnej veci už aplikovali novú právnu úpravu v zmysle čl. 4 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá stanovila zákaz vývozu odobratej vody z vodných útvarov na území SR cez štátnu hranicu SR formou prepravy dopravnými prostriedkami alebo potrubím.

65. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré však nie sú na prejednávany prípad aplikovateľné. Čo sa týka rozhodnutia SDEÚ č. 8/74 prípad Dassonville, podľa ktorého „všetky právne úpravy obchodu prijaté členskými štátmi, ktoré sú schopné priamo alebo nepriamo, a to aj len potencionálne obmedziť obchod v rámci EÚ musia byť ponímané ako opatrenia majúci rovnaký efekt ako množstevné reštrikcie" je potrebné opäť poukázať na fakt, že prírodný minerálny zdroj, o ktorého využívanie žiadal žalobca prvostupňový správny orgán nie je možné ponímať ako tovar, na ktorý by bolo možné aplikovať zákaz v zmysle čl. 34-36 ZFEÚ, ako tomu bolo v prípade Dassonville, ktorý pojednával o označení pôvodu whisky a dovezení tohto tovaru z Francúzska do Belgicka. Rovnako neobstojí ani námietka žalobcu poukazujúca na ostatné rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ako rozhodnutia 72/83, C-120/95, C-390/99 alebo C-254/05, ktoré pojednávajú okrem iného s princípom proporcionality pri obchodovaní s tovarmi medzi členskými štátmi. Využívanie zdroja prírodnej minerálnej vody podlieha v zmysle prílohy II Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/54/ES z 18. júna 2009 o využívaní a uvádzaní na trh prírodných minerálnych vôd povoleniu príslušného orgánu krajiny, v ktorom sa voda získala. Preto nie je možné spomínané rozhodnutia Súdneho dvora implementovať na prípad žalobcu, nakoľko možné obmedzenia pri využívaní prírodného minerálneho zdroja dáva členským štátom práve tento právny predpis, a nie je možné naň aplikovať čl. 34-36 ZFEÚ ako na iný tovar alebo služby, s ktorými sa v rámci spoločenstva obchoduje.

66. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v konaní pred správnym súdom a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

67 Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 S.s.p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

68. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu sťažovateľovi nepriznal podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 S.s.p.

69. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3)

70. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu sťažovateľovi nepriznal podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 S.s.p.

71. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.